

Jeesuksen Kristuksen ilmestys - numero yksi

Ilmestyksen siemenet: profeetallisen kudelman paljastaminen vertauksista viimeiseen varoitukseen

Jeff Pippenger
2023-07-29

Yhdysvallat on nimenomaisesti tunnistettavissa Raamatussa. Raamatussa on useita kohtia, jotka nimenomaisesti osoittavat Yhdysvallat maailman lopun aikana. Ilmestyskirjan 13. luvussa Yhdysvallat on toinen peto, eli kaksisarvinen peto, joka nousee maasta ja kieltää koko maailmaa ostamasta tai myymästä—ellei sillä ole pedon merkkiä.

Ja minä näin toisen pedon nousevan maasta; ja sillä oli kaksi sarvea niin kuin karitsalla, ja se puhui niin kuin lohikäärme. Ja se käyttää kaikkea ensimmäisen pedon valtaa sen nähden, ja saa maan ja ne, jotka siinä asuvat, kumartamaan ensimmäistä petoa, jonka kuolinhaava parani. Ja se tekee suuria ihmeitä, niin että saa tulen lankeamaan taivaasta maahan ihmisten nähden, ja eksyttää maan päällä asuvia niillä ihmeillä, joita sillä oli valta tehdä pedon nähden; sanoen maan päällä asuville, että heidän tuli tehdä kuva pedolle, jolla oli miekanhaava ja joka virkosi eloon. Ja sille annettiin valta antaa henki pedon kuvalle, niin että pedon kuva sekä puhuisi että saisi aikaan sen, että ne, jotka eivät kumartaisi pedon kuvaa, tapettaisiin. Ja se saa kaikki, pienet ja suuret, rikkaat ja köyhät, vapaat ja orjat, ottamaan merkin oikeaan käteensä tai otsaansa, niin ettei kukaan voisi ostaa eikä myydä, paitsi se, jolla oli merkki tai pedon nimi tai sen nimen luku.

Tässä on viisaus. Jolla on ymmärrys, laskekoon pedon luvun; sillä se on ihmisen luku, ja sen luku on kuusisataa kuusikymmentä kuusi. Ilmestys 13:11–18.

Tässä kohdassa on seitsemän ensisijaista profeetallista tuntomerkkiä, jotka liittyvät kaksisarviseen maapetoon. Hän käyttää hänen edellään olleen pedon valtaa; hän saa koko maailman kumartamaan hänen edellään ollutta petoa; hän tekee suuria ihmeitä, jotka kaikki ihmiset näkevät; hän eksyttää koko maailman ja käskee maailman tekemään kuvan hänen edellään olleesta pedosta; hän antaa pedon kuvalle hengen, niin että se puhuu; hän pakottaa koko maailman kuolemanrangaistuksen uhalla kumartamaan pedon kuvaa; ja hän pakottaa koko maailman ottamaan merkin joko otsaan tai käteen sekä kieltää ostamisen ja myymisen niiltä, joilla ei ole pedon merkkiä, nimeä tai lukua.

Jakeessa yksitoista kuvattu petoksen työ, jonka toteuttaa peto, joka nousee ”maasta”, on niin harhaanjohtava ja voimallinen, että se ”eksyttää maan päällä asuvaliset”. Koko maailma tulee Yhdysvaltojen petteä. Toisin sanoen, Jumalan seurakunta lukuun ottamatta koko maailma on eksytettävä vastaanottamaan antikristuksen merkki. Tätä maailmanlaajuista eksytystä edeltävät profeetalliset tapahtumat ovat jo käynnissä.

Raamatussa on kertomuksia, jotka useimmat ihmiset tuntevat, vaikkakin vain pintapuolisesti. Useimmat ovat kuulleet Mooseksen ja faraon, Danielin ja Nebukadnessarin tai Jeesuksen ja Pilatuksen välisistä kohtaamisista. Ihmiset tuntevat nämä Raamatun kertomukset vaihtelevin

ymmärryksen astein, mutta eivät välttämättä tunnista, että Raamatun profetia osoittaa suoraan ja hyvin täsmällisesti kuninkaita ja valtakuntia. Näin oli epäilemättä Mooseksen, Danielin ja Kristuksen kohdalla. Egypti, Babylon ja Rooma olivat kaikki nimenomaisesti yksilöityinä Raamatun profetiassa jo ennen sitä historiaa, jossa ne täyttivät ennustukset, jotka koskivat niiden omia valtakuntia. Jumala ei koskaan muutu.

Sillä minä, Herra, en muutu; sentähden ette te, Jaakobin pojat, ole hävinneet. Malakia 3:6.

Jeesus Kristus on sama eilen ja tänään ja iankaikkisesti. Heprealaiskirje 13:8.

Se tosiasia, että Jumala ei koskaan muutu, antaa meille mahdollisuuden soveltaa yksinkertaista logiikkaa tarkastellessamme Ilmestyskirjan kolmannentoista luvun kaksisarvista maapetoa. Koska tiedämme, että Jumala esitti ennustuksia, jotka suoranaisesti yksilöivät Egyptin, Babylonin ja Rooman valtakunnat niiden kunkin ollessa vuorovaikutuksessa Jumalan seurakunnan kanssa ja vainotessa sitä, voimme vahvistaa tiettyjä tosiasioita Ilmestyskirjan kolmannentoista luvun maapedosta. Maapeto tullaan, samoin kuin Egypti, Babylon ja Rooma, yksilöimään suoraan Raamatun profetiassa ennen sitä historian vaihetta, jossa tätä kansakuntaa koskeva ennustus täyttyy. Sanon, että voimme vahvistaa tämän tosiasian erään hyvin yksinkertaisen mutta tärkeän raamatullisen säännön perusteella. Tämä sääntö osoittaa, että totuus vahvistetaan kahden todistuksen nojalla.

Kahden tai kolmen todistajan todistuksen nojalla surmattakoon se, joka on kuoleman ansainnut; mutta yhden todistajan todistuksen nojalla älköön häntä surmattako. 5. Mooseksen kirja 17:6.

Yksi todistaja ei saa nousta ketään vastaan mistään vääryydestä eikä mistään synnistä, missään synnissä, johon hän on syylistynyt; kahden todistajan suulla tai kolmen todistajan suulla asia vahvistettakoon. 5. Mooseksen kirja 19:15.

Tämä on kolmas kerta, kun tulen teidän luoksenne. Kahden tai kolmen todistajan suulla vahvistettakoon jokainen sana. 2. Korinttolaiskirje 13:1.

Älä ota vastaan syytöstä vanhinta vastaan, paitsi kahden tai kolmen todistajan perusteella. 1. Timoteukselle 5:19.

Raamatun profetia ennusti muinaisen Egyptin häviön, kun Jumala kävi käsiksi Egyptin kapinalliseen faragoon. Raamatun profetia ennusti muinaisen Babylonin nousun ja tuhon samalla, kun se käsitteli Babylonin kapinallisia kuninkaita. Raamatun profetia ennusti pakanallisen Rooman valtakunnan nousun ja kukistumisen sekä tunnisti Rooman turmeltuneet edustajat ja kävi käsiksi heihin. Jumalan koskaan muuttumattoman luonteen johdonmukaisuus osoittaa, että kaikkein merkittävin Raamatun profetiassa mainittu valtakunta—Ilmestyskirjan kolmannentoista luvun maapeto—tullaan aivan varmasti tunnistamaan Raamatun profetiassa.

Kun Ilmestyskirjan kolmannentoista luvussa kuvatun maasta nousevan pedon ennustus täyttyy, Jumalan seurakunta joutuu vastakkain maasta nousevan pedon poliittisen ja uskonnollisen johdon kanssa, niin kuin Mooses, Daniel ja Kristus sitä profeetallisesti havainnollistavat. Yhdysvaltojen profeetallinen rooli maailman lopussa on raamatunprofetian keskeinen aihe. Kun tarkastelemme

sitä raamatullista aineistoa, joka osoittaa Yhdysvaltojen roolin Raamatun profetiassa, käyttämme sääntöjä, jotka löytyvät itse Raamatusta, sillä Jumalan sana ei tarvitse mitään inhimillistä määritelmää. Muinaiselle Israelille annettiin seremoniallisia sääntöjä, terveyssääntöjä, kymmenen moraalista sääntöä, maanviljelyä koskevia sääntöjä ja niin edelleen. Jumala on järjestyksen Jumala.

Taphtukoon kaikki säädyllisesti ja järjestyksessä. 1. Korinttolaiskirje 14:40.

Raamatullinen todistus ei tarjoa mitään näyttöä, joka viittaisi siihen, että ihminen tulisi siunatuksi yksinkertaisesti jättämällä huomiotta Jumalan antamat säännöt. Kuka voi odottaa tulevansa siunatuksi, jos hän jättää huomiotta ne profeettallisen tulkinnan säännöt, jotka Raamattu on profeettallista tutkimusta varten vahvistanut ja asettanut?

Tulkaa, käykäämme oikeutta keskenämme, sanoo Herra. Vaikka teidän syntinne ovat veriruskeat, ne tulevat lumivalkeiksi; vaikka ne ovat purppuranpunaiset, ne tulevat villanvalkeiksi. Jesaja 1:18.

Kun sovellamme raamatullisia sääntöjä, annamme Raamatun itsensä osoittaa ja vahvistaa, ovatko nämä säännöt aitoja vai vääriä. Kuten kaikkien Jumalan erilaisten sääntöjen kohdalla, niille on aina olemassa saatannallinen väärennös. Sen vuoksi on välttämätöntä, että silloin kun jotakin sääntöä käytetään totuuden vahvistamiseen, sekä tunnistettu totuus että käytetty sääntö koetellaan.

Rakkaani, älkää uskoko jokaista henkeä, vaan koetelkaa henget, ovatko ne Jumalasta; sillä monta väärää profeettaa on lähtenyt maailmaan. 1. Joh. 4:1.

Toinen tarkoitus tämän tutkimuksen Yhdysvaltojen profeettallisen roolin tunnistamisen lisäksi on tunnistaa se Ilmestyskirjan salainen sanoma, jonka Jeesus kätki tähän nimenomaiseen sukupolveen asti.

Salatut asiat kuuluvat Herralle, meidän Jumalallemme; mutta ne asiat, jotka on ilmoitettu, kuuluvat meille ja meidän lapsillemme iankaikkisesti, että me noudattaisimme kaikkia tämän lain sanoja. 5. Moos. 29:29.

Jumalan ilmoitettujen profeettallisten salaisuuksien tarkoituksena on tehdä niiden vastaanottajille mahdolliseksi pitää Hänen lakinsa. Ihmiset voivat pitää Hänen lakinsa ainoastaan, jos se on kirjoitettu heidän sydämeensä. Ilmestyskirjassa avattava salaisuus on osa sitä prosessia, jossa Pyhä Henki kirjoittaa Jumalan lain meidän sisimpäämme ja sydämeemme. Se salaisuus, joka avataan Jumalan kansalle, vahvistaa uuden liiton, kun ja jos se otetaan uskossa vastaan.

Katso, päivät tulevat, sanoo Herra, jolloin minä teen uuden liiton Israelin heimon kanssa ja Juudan heimon kanssa; en sellaisen liiton kaltaista, jonka minä tein heidän isiensä kanssa sinä päivänä, jona minä tartuin heidän käteensä johdattaakseni heidät pois Egyptin maasta; sen minun liittoni he rikkoivat, vaikka minä olin heidän aviomiehensä, sanoo Herra. Vaan tämä on se liitto, jonka minä teen Israelin heimon kanssa niiden päivien jälkeen, sanoo Herra: minä panen lakini heidän sisimpäänsä ja kirjoitan sen heidän sydämeensä; ja minä olen heidän Jumalansa, ja he ovat minun kansani. Jeremia 31:31–33.

”Tämän maan historian viimeisinä päivinä Jumalan liitto hänen käskynsä pitävän kansansa kanssa on uudistettava.” Review and Herald, 26. helmikuuta 1914.

Ilmestyskirja 1:1–3 Viimeinen varoitussanoma:

Jeesuksen Kristuksen ilmestys, jonka Jumala antoi hänelle, näyttääkseen palvelijoilleen, mitä pian on tapahtuva; ja hän lähetti enkelinsä ja antoi sen tiedoksi merkkien kautta palvelijalleen Johannekselle, joka todisti Jumalan sanan ja Jeesuksen Kristuksen todistuksen sekä kaiken sen, minkä hän näki. Autuas se, joka lukee, ja autuaita ne, jotka kuulevat tämän profetian sanat ja ottavat vaarin siitä, mitä siihen on kirjoitettu; sillä aika on lähellä. Ilmestys 1:1–3.

Ilmestyskirjan ensimmäisen luvun kolme ensimmäistä jaetta osoittavat, että ”Jeesuksen Kristuksen ilmestys” on ihmiskunnalle annettu viimeinen sanoma. Se on selvästi sanoma, sillä ”Jeesuksen Kristuksen ilmestys” annettiin Hänelle taivaalliselta Isältä, jotta Hän näyttäisi palvelijoilleen, mitä ”pian on tapahtuva”.

Meitä kehoitetaan ottamaan huomioon, että ”Pyhä Henki on niin muovannut asiat sekä profetian antamisessa” että myös ”kuvatuissa tapahtumissa”.

”Pyhä Henki on niin muovannut asiat sekä profetian antamisessa että kuvatuissa tapahtumissa opettaakseen, että inhimillinen välikappale on pidettävä poissa näkyvistä, kätkeytyä Kristukseen, ja että taivaan Herra Jumala ja Hänen lakinsa on korotettava. Lue Danielin kirja. Palauta mieleesi kohta kohdalta siellä esitettyjen valtakuntien historia.” Testimonies to Ministers, 112.

Ilmestyskirjan ensimmäisen luvun kolmessa ensimmäisessä jakeessa kuvatut ”tapahtumat” sekä myös ”profetian antaminen” havainnollistavat nimenomaisesti vaihe vaiheelta etenevää prosessia, jolla Jumala viestii ihmisille, ja osoittavat myös, että näin välitettyä sanomaa kutsutaan ”Jeesuksen Kristuksen ilmestykseksi”.

Jeesus Kristus teki sitten kaksi asiaa sillä sanomalla, jonka hän sai Jumalalta. Hän lähetti sanoman enkelinsä välityksellä, ja hän myös ilmaisi sanomansa vertauskuvallisesti tuon enkelin kautta. Hänen enkelinsä vei sitten sanoman profeetta Johannekselle, joka kirjoitti sen muistiin ja lähetti sen seurakunnille sinua ja minua varten. Ensimmäiset kolme jaetta olivat ”Pyhän Hengen” ”muovaamat” siten, että ne korostavat sekä ”sanomaa” että sitä ”välittymisen prosessia”, joka liittyi sanoman toimittamiseen.

Ne kolme jaetta, joita tarkastelemme, esittävät ihmiskunnalle annettavan viimeisen sanoman; eivät kuitenkaan ainoastaan viimeistä sanomaa, vaan ennen kaikkea nämä kolme jaetta edustavat viimeistä ”varoitussanomaa” planeetalle Maa. Sanoman ”varoittava” luonne käy ilmi siinä, että eräs ihmisryhmä määritellään ”autuaaksi”, koska se on lukenut, kuullut ja pitänyt ”sen, mikä siihen on kirjoitettu”. On olemassa ihmisryhmä, joka ei lue eikä kuule varoitusta, joka on esitetty nimellä ”Jeesuksen Kristuksen ilmestys”. Heidän on mahdotonta olla autuaita. On ilmeistä, että jos on olemassa ryhmä, joka on autuas siitä, että se lukee, kuulee ja pitää sen, mikä on kirjoitettu, niin on myös ryhmä, joka ei ole autuas. Lukeeko, kuuleeko ja pitääkö ihminen Jeesuksen Kristuksen ilmestyksen sanoman? Jos niin on, hän on autuas; jos ei, hän on kirottu.

”Profeetta sanoo: ’Autuas se, joka lukee’ — on niitä, jotka eivät lue; siunaus ei ole heitä varten. ’Ja ne, jotka kuulevat’ — on myös sellaisia, jotka kieltäytyvät kuulemasta mitään profetioista; siunaus ei ole tätä joukkoa varten. ’Ja ottavat vaarin siitä, mitä siihen on kirjoitettu’ — monet kieltäytyvät noudattamasta Ilmestyskirjaan sisältyviä varoituksia ja ohjeita; ei kukaan heistä voi vedota luvattuun siunaukseen. Kaikki, jotka tekevät pilkkaa profetian aiheista ja ivaavat tässä vakavasti annettuja vertauskuvia, kaikki, jotka kieltäytyvät uudistamasta elämäänsä ja valmistautumasta Ihmisen Pojan tulemukseen, jäävät ilman siunausta.” Suuri taistelu, 341.

Ilmaus ”aika on lähellä” jakeessa kolme osoittaa, että historiassa on määrätty ajankohta, jolloin viimeinen varoitussanoma saapuu. ”Aika” — (määrätty aika) — ”on lähellä.” Määrätty aika on saapumaisillaan, sillä se on lähellä, ja Jumalan kansa (Johanneksen edustamana) ymmärtää sanoman ennen kuin tuo ”aika” koittaa. Johannes kirjoitti Ilmestyskirjan ensimmäisen vuosisadan lopulla, ja kuitenkin nämä jakeet osoittavat, että kauan vuoden 100 jälkeen historiassa tulee hetki, jolloin lopullinen varoitussanoma julistetaan. Kun tuo ”aika” ”on” ”lähellä”, sanoma, joka osoittaa ne ”asiat, joiden pitää pian tapahtuman”, paljastetaan Jumalan palvelijoille.

Tässä artikkelisarjassa Raamattua ja Ellen Whiten kirjoituksia käytetään auktoriteettina niiden raamatunkohtien selityksen tukemiseksi, joihin viittaamme.

Viittaamme myös William Millerin kokoamiin profeetallisen tulkinnan sääntöihin sekä kokoelmassa nimeltä Prophetic Keys esitettyihin sääntöihin. Käytämme myös profeetallista tutkielmaa nimeltä Habakkuk’s Tables.

Emme pyri määrittelemään jokaista käyttämäämme sääntöä. Tiiviyn vuoksi viittaamme yksinkertaisesti Prophetic Keys -koosteeseen niiden osalta, jotka haluavat lukea säännön yksityiskohtaisemman todistelun. Habakkuk’s Tables -sarjan yhteydessä tarkoituksemme on osoittaa tiettyjä esityksiä, joissa aihetta, jota käsittelemme lyhyesti, tarkastellaan syvällisemmin.

Työskennellessämme Ilmestyskirjan tutkimuksen parissa rohkaisemme julkiseen palautteeseen, mutta vastaamme ainoastaan sellaiseen aineistoon, joka edistää käynnissä olevaa tutkimusta. Keskustelumme piiriin kuuluvat nykyinen esityssarja, ne profeetalliset säännöt, joita sovellamme, sekä Habakukin tauluista löytyvä tieto.

Jeesuksen Kristuksen ilmestys, jonka Jumala antoi hänelle, näyttääkseen palvelijoillensa, mitä pian on tapahtuva; ja hän lähetti enkelinsä ja antoi tämän tiedoksi palvelijallensa Johannekselle vertauskuvin: hän, joka on todistanut Jumalan sanan ja Jeesuksen Kristuksen todistuksen ja kaiken sen, minkä hän näki. Autuas se, joka lukee, ja autuaat ne, jotka kuulevat tämän profetian sanat ja ottavat varteen sen, mitä siihen on kirjoitettu; sillä aika on lähellä. Ilmestys 1:1–3.

Kreikan sana, joka on käännetty sanalla ”ilmaisi”, merkitsee ”osoittaa”. Hän lähetti sanoman ”enkelinsä” välityksellä, ja hän ilmaisi sen ”enkelinsä” välityksellä. ”Hänen” enkelinsä on Gabriel.

Enkelin sanat: ”Minä olen Gabriel, joka seison Jumalan edessä”, osoittavat, että hänellä on korkea-arvoinen asema taivaan hoveissa. Kun hän tuli sanoman kanssa Danielin luo, hän sanoi:

”Eikä ole ainoatakaan, joka minua näissä asioissa tukee, paitsi Miikael [Kristus], teidän ruhtinaanne.” Daniel 10:21. Gabrielista Vapahtaja puhuu Ilmestyskirjassa sanoen, että ”Hän lähetti ja antoi sen tiedoksi enkelinsä kautta palvelijallensa Johannekselle.” Ilmestyskirja 1:1.” Alfa ja omega, osa 4, s. 99.

Enkeli Gabriel lähetetään sanoman kanssa, ja enkeli Gabriel myös edustaa sanomaa. Kun ihmiskunta historiassa saapuu siihen hetkeen, jolloin viimeisen varoitussanoman julistamisen aika ”on lähellä”, tätä viimeistä sanomaa edustaa enkeli. Ilmestyskirjassa ”sanomat” esitetään usein enkeleinä, ja kreikan sana, joka Ilmestyskirjassa on käännetty sanaksi ”enkeli”, merkitsee sanansaattajaa.

Jokainen Jumalan totuuden ilmoitus, joka on tullut ilmi historian kuluessa, on varmasti Jeesuksen Kristuksen ilmoitus, mutta Jeesuksen Kristuksen ilmestys Ilmestyskirjan ensimmäisessä luvussa on viimeinen varoitus ihmiskunnalle, ja se tapahtuu tiettyinä hetkenä, jota kuvataan ”aikana”. Ilmestyskirjassa on toinenkin kohta, jossa Johannes viittaa siihen, että ”aika on lähellä”. Tuo toinen kohta tarjoaa toisen todistajan koettelemaan niitä alkuperäisiä väitteitä, jotka olen esittänyt jakeista yhdestä kolmeen.

Ja hän sanoi minulle: Nämä sanat ovat uskolliset ja totiset; ja Herra, pyhien profeettain Jumala, on lähettänyt enkelinsä näyttämään palvelijoilleen, mitä pian on tapahtuva. Katso, minä tulen pian; autuas se, joka ottaa vaarin tämän kirjan profetian sanoista.

Ja minä Johannes näin tämän ja kuulin tämän. Ja kun olin kuullut ja nähnyt, minä lankesin maahan kumartaakseni sen enkelin jalkojen eteen, joka näytti minulle tämän.

Ja hän sanoi minulle: ”Varo, ettet tee sitä; sillä minä olen sinun kanssapalvelijasi ja veljesi, profeettojen, sekä niiden kanssapalvelija, jotka ottavat tämän kirjan sanat vaarin. Kumartaen rukoile Jumalaa.”

Ja hän sanoo minulle: ”Älä sinetöi tämän kirjan profetian sanoja, sillä aika on lähellä. Joka tekee vääryyttä, tehköön yhä vääryyttä; ja joka on saastainen, olkoon yhä saastainen; ja joka on vanhurskas, tehköön yhä vanhurskautta; ja joka on pyhä, olkoon yhä pyhä.” Ilmestys 22:6–11.

Ilmestyskirjan lopussa kohtaamme saman aiheen kuin Ilmestyskirjan alussa. Tiedonvälityksen prosessiin ja sanomaan viitataan jälleen, kun ”Herra Jumala” ”lähetti enkelinsä näyttämään palvelijoilleen, mitä pian tapahtuman pitää.” Ja heti kun palvelijoille näytetään sanoma, joka osoittaa ne ”asiat, jotka pian tapahtuman pitää”, Kristus ilmoittaa tulevansa pian. Tämä on se sanoma, joka edeltää Kristuksen toista tulemusta, ja sen tähden se on viimeinen varoitussanoma — aivan sama sanoma, joka ensimmäisen luvun ensimmäisessä jakeessa esitetään nimellä ”Jeesuksen Kristuksen ilmestys”. Siunaus, joka luvataan Ilmestyskirjan kolmessa ensimmäisessä jakeessa, toistetaan lausumalla: ”autuas se, joka ottaa tämän kirjan profetian sanoista vaarin.”

Näissä jakeissa havaitsemme ensimmäisessä luvussa esitetyn viestintäprosessin laajennuksen, sillä näemme, että sen jälkeen kun Gabriel on välittänyt sanoman Johannekselle, Johannes on sanomasta niin valtavasti järkyttynyt, että pyrkii palvomaan Gabrielia; tällöin Gabriel käyttää Johanneksen väärinkäsitystä osoittaakseen, että taivaalliset enkelit, maalliset profeetat ja kaikki ne,

jotka pitävät sanoman sanat, ovat ”kanssapalvelijoita”, joiden tulee palvoa Luoja-Jumalaa, ei Jumalan luomakuntaa.

Nämä jakeet kuvaavat samoja tapahtumia ja samaa sanomaa, joita tarkastelemme ensimmäisessä luvussa. Ne toistavat ne uskolliset ja totiset sanat, jotka osoittavat Jumalan palvelijoille, mitä pian on tapahduttava. Sanoma asetetaan jälleen siihen asiayhteyteen, jossa viestintä tapahtuu Jumalan ja Hänen palvelijoidensa välillä. Kahdennessakymmenennessä toisessa luvussa löydämme lisää todisteita siitä, että sanoma on viimeinen varoitussanoma, sillä ”aika”, joka ”on lähellä”, osoitetaan sijoittuvan välittömästi ennen ihmiselle annetun koetusajan päättymistä; sillä julistus, että ”joka tekee vääryyttä, tehköön yhä vääryyttä; ja joka on saastainen, saastukoon yhä; ja joka on vanhurskas, tehköön yhä vanhurskautta; ja joka on pyhä, pyhittyköön yhä”, merkitsee koetusajan päättymistä ja samalla seitsemän viimeisen vitsauksen alkamista, jotka puolestaan päättyvät Kristuksen toiseen tulemiseen.

”Siihen aikaan nousee Miikael, se suuri ruhtinas, joka suojelee sinun kansasi lapsia. Ja tulee ahdistuksen aika, jollaista ei ole ollut siitä saakka, kun kansoja on ollut, siihen aikaan asti. Mutta siihen aikaan sinun kansasi pelastetaan, jokainen, joka havaitaan kirjaan kirjoitetuksi.” Daniel 12:1.

”Kun kolmannen enkelin sanoma päättyy, armo ei enää puolusta maan syyllisiä asukkaita. Jumalan kansa on suorittanut työnsä. He ovat saaneet ”myöhäissateen”, ”virvoituksen Herran kasvojen edestä”, ja he ovat valmistetut edessään olevaan koetuksen hetkeen. Enkelit kiiruhtavat edestakaisin taivaassa. Eräs maasta palaava enkeli ilmoittaa, että hänen työnsä on tehty; viimeinen koetus on tullut maailman päälle, ja kaikki ne, jotka ovat osoittautuneet uskollisiksi jumalallisille käskyille, ovat saaneet ”elävän Jumalan sinetin”. Silloin Jeesus lakkaa välitystehtävästään ylhäisessä pyhäkössä. Hän kohottaa kätensä ja sanoo kovalla äänellä: ”Se on tapahtunut”; ja koko enkelijoukko laskee kruununsa hänen antaessaan juhlallisen julistuksen: ”Joka tekee vääryyttä, tehköön yhä vääryyttä; ja joka on saastainen, saastukoon yhä; ja joka on vanhurskas, tehköön yhä vanhurskautta; ja joka on pyhä, pyhittyköön yhä.” Ilmestys 22:11. Jokaisen asia on ratkaistu elämäksi tai kuolemaksi.” Suuri taistelu, 613.

Ilmestyskirjan alussa ja Ilmestyskirjan lopussa esitetään sama kertomus. Yhdistämällä nämä kaksi kohtaa voimme ymmärtää, että ”Jeesuksen Kristuksen ilmestys” on viimeinen varoitussanoma ihmiskunnalle ennen Kristuksen toista tulemusta. Tämä sanoma esitetään vertauskuvallisesti enkelinä, joka saapuu juuri ennen armonajan päättymistä. Sanoma jakaa ihmiskunnan kahteen ryhmään sen perusteella, lukevatko, kuulevatko ja pitävätkö he sen sanoman, joka avataan, kun ”aika on lähellä” — juuri ennen kuin armonaika päättyy.

”Kun lähestymme tämän maailman historian loppua, viimeisiä päiviä koskevat profetiat vaativat erityisesti tutkimistamme. Uuden testamentin viimeinen kirja on täynnä totuutta, joka meidän on ymmärrettävä. Saatana on sokaissut monien mielet, niin että he ovat mielellään tarttuneet mihin tahansa tekosyyhyn ollakseen tutkimatta Ilmestyskirjaa.

Ilmestyskirja yhdessä Danielin kirjan kanssa vaatii huolellista tutkimista. Jokaisen Jumalaa pelkävän opettajan tulee harkita, kuinka mahdollisimman selvästi ymmärtää ja esittää se

evankeliumi, jonka Vapahtajamme tuli henkilökohtaisesti tekemään tietäväksi palvelijalleen Johannekselle: ”Jeesuksen Kristuksen ilmestys, jonka Jumala antoi hänelle, näyttääkseen palvelijoilleen, mitä pian tapahtuman pitää.” Kenenkään ei tule masentua Ilmestyskirjan tutkimisessa sen näennäisesti salaperäisten vertauskuvien vuoksi. ”Jos joltakulta teistä puuttuu viisautta, anokoon sitä Jumalalta, joka antaa kaikille alttiisti eikä soimaa.” ”Autuas se, joka lukee, ja autuaat ne, jotka kuulevat tämän profetian sanat ja ottavat vaarin siitä, mitä siihen on kirjoitettu; sillä aika on lähellä.” Meidän tulee julistaa maailmalle ne suuret ja juhlalliset totuudet, jotka sisältyvät Ilmestyskirjaan. Näiden totuuksien tulee tunkeutua aivan Jumalan seurakunnan tarkoitukseen ja periaatteisiin. Tätä kirjaa on tutkittava läheisemmin ja ahkerammin, ja sen sisältämiä totuuksia on esitettävä vakavammin, totuuksia, jotka koskevat kaikkia, jotka elävät näinä viimeisinä päivinä. Kaikkien, jotka valmistautuvat kohtaamaan Herransa, tulee tehdä tästä kirjasta vakavan tutkimisen ja rukouksen kohde. Se on juuri sitä, mitä sen nimi ilmaisee — ilmestys kaikkein tärkeimmistä tapahtumista, jotka tulevat toteutumaan tämän maan historian viimeisinä päivinä. Johannes karkotettiin Patmoksen saarelle, koska hän uskollisesti luotti Jumalan sanaan ja Kristuksen todistukseen. Mutta hänen karkotuksensa ei erottanut häntä Kristuksesta. Herra vieraili uskollisen palvelijansa luona hänen karkotuksessaan ja antoi hänelle opetusta siitä, mitä oli tuleva maailman ylle.

”Tämä ohje on meille mitä suurimmassa määrin tärkeä, sillä me elämme tämän maan historian viimeisinä päivinä. Pian me tulemme siihen aikaan, jolloin alkavat täyttyä ne tapahtumat, joiden Kristus osoitti Johannekselle olevan toteutuvat. Kun Herran sanansaattajat esittävät nämä juhlalliset totuudet, heidän tulee käsittää käsittelevänsä iankaikkista merkitystä omaavia aiheita, ja heidän tulee etsiä Pyhän Hengen kastetta, jotta he puhuisivat, eivät omia sanojaan, vaan ne sanat, jotka Jumala heille antaa.”

”Ilmestyskirja on avattava kansalle. Monille on opetettu, että se on sinetöity kirja, mutta se on sinetöity ainoastaan niiltä, jotka torjuvat totuuden ja valon. Sen sisältämät totuudet on julistettava, jotta ihmisillä olisi tilaisuus valmistautua niihin tapahtumiin, jotka ovat niin pian toteutumassa. Kolmannen enkelin sanoma on esitettävä ainoana toivona hukkuvan maailman pelastukseksi.

”Viimeisten päivien vaarat ovat yllämme, ja työssämme meidän tulee varoittaa ihmisiä siitä vaarasta, jossa he ovat. Älköön juhlallisia tapahtumia, joiden profetia on paljastanut olevan pian toteutuvia, jätettävä käsittelemättä. Me olemme Jumalan sanansaattajia, eikä meillä ole aikaa hukattavana. Ne, jotka tahtovat olla työtovereita Herramme Jeesuksen Kristuksen kanssa, osoittavat syvää kiinnostusta tässä kirjassa oleviin totuuksiin. Kynällä ja äänellä he pyrkivät tekemään selviksi ne ihmeelliset asiat, jotka Kristus tuli taivaasta ilmoittamaan.” Signs of the Times, July 4, 1906.

Yli sata vuotta sitten, vuonna 1906, meille ilmoitettiin, että pian ”astumme niiden tapahtumien täyttymykseen, joiden Kristus osoitti Johannekselle tapahtuvan.” Sanoma oli vielä sinetöity vuonna 1906. On tärkeää ymmärtää, että Jeesuksen Kristuksen ilmestyksen sanoma avataan Jumalan kansalle juuri ennen kuin tapahtumat toteutuvat. Meille kerrotaan, että Ilmestyskirja ”on juuri sitä, mitä sen nimi merkitsee,—ilmoitus tärkeimmistä tapahtumista, jotka tulevat tapahtumaan tämän maan historian viimeisinä päivinä.”

Ne avataan, jotta Jumalan kansa voisi antaa varoituksen, niin että ne, jotka kuulevat varoituksen, voisivat ”saada tilaisuuden valmistautua tapahtumiin, jotka hyvin pian ovat toteutuvat”. On syytä panna merkille (sillä Johannes edustaa Jumalan kansaa siinä historian vaiheessa, jolloin sanoma on julistettava), että Johannes osoittaa ne kaksi asiaa, joiden vuoksi häntä vainottiin. Juuri ”uskollisen luottamuksensa tähden Jumalan sanaan ja Kristuksen todistuksen tähden” hänet ”karkotettiin Patmoksen saarelle”. Hänet karkotettiin, koska hän hyväksyi sekä Raamatun että profetian hengen, joka on ”Jeesuksen todistus”.

Ja minä lankesin hänen jalkojensa juureen palvoakseni häntä. Ja hän sanoi minulle: Varo, ettet tee sitä; minä olen sinun kanssapalvelijasi ja sinun veljiesi, niiden, joilla on Jeesuksen todistus. Kumartaen palvo Jumalaa, sillä Jeesuksen todistus on profetian henki. Ilmestys 19:10.

Johannes edustaa maailman lopun ajan kansaa, joka ymmärtää Jeesuksen Kristuksen ilmestyksen sanoman ja jota vainotaan sekä Raamatun että profetian hengen puolustamisesta.

Ensimmäisen luvun kolmessa ensimmäisessä jakeessa korostetaan Jumalan Isän ja hänen palvelijoidensa välistä viestintäprosessia. Kahdeskymmenes toinen luku lisää tähän viestintäprosessin kuvaukseen. Nämä kaksi katkelmaa edustavat Ilmestyskirjan alkua ja loppua, ja yhdessä ne yksityiskohtaisesti osoittavat Johanneksen roolin profeetallisessa kuvauksessa. Hän ei ole ainoastaan se, joka kirjoitti Ilmestyskirjan sanat, vaan hän edustaa myös niitä maailman lopun aikana eläviä, jotka välittävät viimeisen varoitussanoman.

Herra antoi sanan; suuri oli niiden joukko, jotka sen julistivat. Psalmit 68:11

Johannes ”näki” ja ”kuuli” ne ”asiat”, jotka muodostavat sanoman, ja häntä käskettiin kirjoittamaan ja lähettämään sanoma seurakunnille.

joka sanoi: Minä olen Alfa ja Omega, ensimmäinen ja viimeinen; ja: Kirjoita kirjaan, mitä näet, ja lähetä se niille seitsemälle seurakunnalle, jotka ovat Aasiassa: Efesokseen ja Smyrnaan ja Pergamoon ja Tyatiraan ja Sardeeseen ja Filadelfiaan ja Laodikeaan. Ilmestys 1:19.

Se, minkä hän ”kuuli” ja ”näki”, hänen käskettiin kirjoittaa muistiin ja lähettää Vähä-Aasian seitsemälle seurakunnalle, mutta kun oli kyse yksittäisistä seurakunnista, Jeesus saneli sanomat suoraan Johannekselle, sillä jokainen sanoma kullekin seitsemästä seurakunnasta alkaa ilmauksella: ”Ja ... seurakunnan enkelille kirjoita.” Jeesus saneli seurakunnille osoitetut yksittäiset sanomat.

Jeesus saneli Johannekselle, ja myös Jeesus käski Johanneksen kirjoittaa, mitä hän näki ja kuuli, ja kerran Jeesus käski Johannesta olemaan kirjoittamatta sitä, mitä hän oli kuullut.

Ja huusi suurella äänellä, niin kuin leijona karjuu; ja kun hän oli huutanut, seitsemän ukkosta puhui äänensä. Ja kun ne seitsemän ukkosta olivat puhuneet äänensä, aion minä kirjoittaa; ja minä kuulin äänen taivaasta sanovan minulle: Pane sinetillä kiinni se, mitä ne seitsemän ukkosta puhuivat, äläkä sitä kirjoita. Ilmestys 10:3, 4.

Johannesta käskettiin sinetöimään se, mitä ne seitsemän ukkosenjylinää lausuivat, ja näin tehdessään hän sinetöi seitsemän ukkosenjylinän sanoman, aivan kuten Danielia käskettiin

sinetöimään kirjansa lopun aikaan asti.

Mutta sinä, Daniel, sulje nämä sanat ja sinetöi tämä kirja lopun aikaan asti: monet kulkevat edestakaisin, ja tieto lisääntyy.... Ja hän sanoi: Mene tietäsi, Daniel, sillä nämä sanat pysyvät suljettuina ja sinetöityinä lopun aikaan asti. Daniel 12:4, 9.

”Sen jälkeen kun nämä seitsemän ukkosenjylinää olivat puhuneet äänensä, Johannekselle tulee, samoin kuin Danielille pienen kirjan suhteen, käsky: ’Sinetöi ne asiat, jotka ne seitsemän ukkosenjylinää puhuivat.’” The Seventh-day Adventist Bible Commentary, osa 7, s. 971.

Se, mitä tunnistamme, on se, että sekä Ilmestyskirjan lopussa että sen alussa yksilöidään sanoma. Myös tämän sanoman välittämisen prosessi yksilöidään. Se osa, joka Johanneksella on sanoman välittämässä, otetaan nimenomaisesti esille. Toisinaan hän yksinkertaisesti kirjoitti sen, mitä näki ja kuuli. Toisinaan hänelle saneltiin, ja kerran häntä käskettiin olemaan kirjoittamatta sitä, mitä oli kuullut. Jeesuksen Kristuksen ilmestyksen sanoma annetaan Isältä Jeesukselle, Jeesukselta Gabrielille ja sitten profeetta Johannekselle, jolle annettiin vastuu kirjoittaa sanoma ja lähettää se seurakunnille.

Kirjoita, mitä olet nähnyt, ja mitä on, ja mitä tämän jälkeen on tapahtuva. Ilmestys 1:19.

On mahdollista lukea tämä jae tunnistamatta sitä profeetallista periaatetta, joka sisältyy Johannekselle annettuun käskyyn kirjoittaa. Nähtyjen ja kuultujen ”asioiden” kirjoittaminen muistiin merkitsee senhetkisen historian tallentamista, sillä Johanneksen aikana nuo ”asiat” olivat. Senhetkisen historian tallentaminen ja siten samalla tulevaisuudessa tapahtuvien asioiden kirjoittaminen muistiin on Ilmestyskirjan ensisijainen profeetallinen sääntö. Johannesta käytetään juuri tämän periaatteen ja sen merkityksen korostamiseen ja havainnollistamiseen, sillä hänelle sanottiin olennaisesti, että kirjoita ”mitkä ovat, ja” siten kirjoittaessasi olet kirjoittava myös ”mitkä tämän jälkeen tulevat”, koska historia toistaa itseään. Tämä profeetallinen menetelmä on Jeesuksen tunnusmerkki, sillä tunnusmerkki on nimi, ja Hänen nimensä Ilmestyskirjan ensimmäisessä luvussa on Alfa ja Omega. Hän yhdistää lopun alkuun.

Olemme vasta aloittamassa ”Jeesuksen Kristuksen ilmestyksen” tutkimista, ja tarkastelemme parhaillaan ensimmäisen luvun kolmea ensimmäistä jaeetta. Viimeinen varoitussanoma, jonka otsikkona on ”Jeesuksen Kristuksen ilmestys”, välitetään taivaalliselta Isältä Jeesukselle, Jeesukselta Gabrielille, Gabrielilta Johannekselle, joka tallentaa sen kirjaan lähetettäväksi seurakunnille. Koska sanoma on niin suoraan nimetty ”Jeesuksen Kristuksen ilmestykseksi”, on tärkeää huomata, että kaikista niistä aineksista, jotka innoitetun Sanan kautta on kirjoitettu ihmisille Kristuksen ilmoittamiseksi, juuri se tuntomerkki siitä, kuka Jeesus on ja mitä hän on, havainnollistuu Johanneksen toiminnassa hänen tallentaessaan sanoman. Kirjoittaessaan niitä asioita, jotka silloin olivat, hän kirjoitti samalla myös niitä asioita, jotka vielä olivat tulevat.

Toistuvan historian totuus ilmenee siinä, että Johannes kirjoittaa varoituksen omaa aikaansa varten, joka on samalla varoitus tulevaa aikaa varten. Kun Johannes kristillisen seurakunnan alkuvaiheessa kirjoitti seitsemälle seurakunnalle, hän samalla laati varoituksen kristilliselle seurakunnalle maailman lopussa. Tämä Kristuksen luonteen ominaisuus tulee esiin siinä, että Kristusta kutsutaan

Alphaksi ja Omegaksi eli aluksi ja lopuksi eli ensimmäiseksi ja viimeiseksi. Itse asiassa Raamattu osoittaa tämän Kristuksen luonteen ominaisuuden todistavan, että hän on ainoa Jumala.

Ilmestyskirjan ensimmäisessä luvussa näemme Jeesuksen ilmoittavan itsensä Alfaksi ja Omegaksi.

Minä olin Hengessä Herran päivänä, ja kuulin takaani suuren äänen, ikään kuin pasuunan, joka sanoi: Minä olen Alfa ja Omega, ensimmäinen ja viimeinen; ja: Kirjoita kirjaan, mitä näet, ja lähetä se niille seitsemälle seurakunnalle, jotka ovat Aasiassa: Efesokseen ja Smyrnaan ja Pergamoon ja Tyatiraan ja Sardeeseen ja Filadelfiaan ja Laodikeaan.

Ja minä käännyin katsomaan, mikä ääni minulle puhui. Ja kääntyessäni minä näin seitsemän kultaista lampunjalkaa; ja niiden seitsemän lampunjalan keskellä Ihmisen Pojan kaltaisen, pitkään viittaaan puetun ja rinnan kohdalta kultaisella vyöllä vyötetyn. Hänen päänsä ja hiuksensa olivat valkeat niin kuin villa, niin valkeat kuin lumi, ja hänen silmänsä niin kuin tulen liekki; ja hänen jalkansa olivat kiiltävän vasken kaltaiset, ikään kuin ahjossa hehkuvat, ja hänen äänensä niin kuin paljojen vetten pauhina. Ja hänellä oli oikeassa kädessään seitsemän tähteä, ja hänen suustaan lähti terävä kaksiteräinen miekka, ja hänen kasvonsa olivat niin kuin aurinko, kun se paistaa voimassansa.

Ja kun minä hänet näin, lankesin minä kuin kuolleena hänen jalkojensa juureen. Ja hän pani oikean kätensä minun päälleni ja sanoi minulle: Älä pelkää; minä olen ensimmäinen ja viimeinen. Ilmestys 1:10–17.

Näissä jakeissa on paljon totuutta, mutta tässä tahdon vain osoittaa, että kun Johannes kuuli Kristuksen pasuunan kaltaisen äänen ja kääntyi nähdäkseen, kuka hänelle puhui, hän näki Jeesuksen Kristuksen taivaallisena Ylipappina taivaallisen pyhäkön pyhässä paikassa. Jeesus ilmaisi sitten olevansa Alfa ja Omega sekä ensimmäinen ja viimeinen. Sanomassa ja sen välittämisessä kolmessa ensimmäisessä jakeessa havaitsimme totuuden linjan, joka vastasi Ilmestyskirjan lopussa olevaa totuuden linjaa. Alfana ja Omeganä Jeesus havainnollistaa lopun alulla, viimeisen ensimmäisellä. Ilmestyskirjan lopussa, niin kuin alussakin, Hän jälleen ilmaisee olevansa Alfa ja Omega.

Ja hän sanoi minulle: Nämä sanat ovat vakaat ja totiset; ja Herra, pyhien profeettain Jumala, on lähettänyt enkelinsä näyttämään palvelijoillensa, mitä pian tapahtuman pitää. Katso, minä tulen pian: autuas se, joka ottaa vaarin tämän kirjan profetian sanoista.

Ja minä, Johannes, näin nämä ja kuulin nämä. Ja kun olin kuullut ja nähnyt, minä lankesin maahan kumartaakseni sen enkelin jalkojen eteen, joka oli minulle nämä näyttänyt. Niin hän sanoi minulle: Varo, ettet sitä tee; sillä minä olen sinun kanssapalvelijasi ja sinun veljiesi, profeettain, sekä niiden, jotka ottavat tämän kirjan sanat vaarin. Kumartaen rukoile Jumalaa.

Ja hän sanoi minulle: Älä sinetöi tämän kirjan profetian sanoja, sillä aika on lähellä.

Se, joka tekee vääryyttä, tehköön yhä vääryyttä; ja joka on saastainen, saastukoon yhä; ja joka on vanhurskas, tehköön yhä vanhurskautta; ja joka on pyhä, pyhittyköön yhä.

Ja katso, minä tulen pian, ja minun palkkani on minun kanssani, antaakseni kullekin hänen tekojensa mukaan. Minä olen Alfa ja Omega, alku ja loppu, ensimmäinen ja viimeinen.

Ilmestys 22:7–13.

Ilmestyskirja kuvaa huolellisesti, että kun Johannes kirjaa sanoman, sanoma perustuu periaatteeseen, jonka mukaan alku havainnollistaa loppua. Tämä sanoma on ensimmäinen totuus, joka avataan Ilmestyskirjassa, ja aivan sama totuus on viimeinen, josta kirjassa puhutaan. Ja Ilmestyskirjan alussa ja lopussa olevassa todistuksessa Jeesus ilmoittaa olevansa Alfa ja Omega, alku ja loppu sekä ensimmäinen ja viimeinen.

Ilmestyskirjan kolme ensimmäistä jaetta osoittavat ihmiskunnalle annetun viimeisen varoitussanoman. Se on varoitus, joka edeltää seitsemää viimeistä vitsausta ja Kristuksen toista tulemistä. Jeesuksen Kristuksen ilmestyksen sanoma ”lähetettiin ja annettiin merkkien kautta” ”hänen enkelinsä välityksellä”.

Sama varoitussanoma tunnistetaan sitten Ilmestyskirjan viimeisessä kohdassa, ja se esitetään myös Ilmestyskirjan neljännentoista luvun kolmantena enkelinä.

Ja kolmas enkeli seurasi heitä ja sanoi suurella äänellä: Jos joku kumartaa petoa ja sen kuvaa ja ottaa sen merkin otsaansa tai käteensä, hänkin joutuu juomaan Jumalan vihan viiniä, joka sekoittamattomana on kaadettu hänen vihansa maljaan; ja häntä vaivataan tulella ja tulikivellä pyhien enkelien edessä ja Karitsan edessä. Ja heidän vaivansa savu nousee aina ja iankaikkisesti, eikä heillä ole lepoa päivällä eikä yöllä, niillä, jotka kumartavat petoa ja sen kuvaa, eikä kenelläkään, joka ottaa sen nimen merkin. Ilmestys 14:9–11.

अन्तमि चेतावनी का सन्देश वही सन्देश है जिसका प्रतनिधित्व तीसरे स्वर्गदूत के रूप में किया गया है। यह अन्तमि चेतावनी है, क्योंकि यह सीधे मानवजात के लिए अन्तमि परीक्षा की पहचान कराता है। एक और स्वर्गदूत है जो उसके पीछे आता है और तीसरे स्वर्गदूत के साथ जुड़ जाता है, और वह स्वर्गदूत भी अन्तमि चेतावनी का सन्देश है।

Ja näiden jälkeen minä näin erään toisen enkelin tulevan alas taivaasta; hänellä oli suuri valta, ja maa valkeni hänen kirkkaudesta. Ja hän huusi voimallisesti kovalla äänellä sanoen: Kukistunut, kukistunut on Babylon, se suuri, ja siitä on tullut riivaajien asumus ja jokaisen saastaisen hengen tyyssija ja jokaisen saastaisen ja inhottavan linnun vankila. Sillä kaikki kansat ovat juoneet hänen haureutensa vihan viinistä, ja maan kuninkaat ovat harjoittaneet haureutta hänen kanssaan, ja maan kauppiat ovat rikastuneet hänen ylellisyytensä runsaudesta.

Ja minä kuulin toisen äänen taivaasta sanovan: ”Lähtekää siitä ulos, te minun kansani, ettette tulisi osallisiksi hänen synneistään ja ettette saisi osaksenne hänen vitsauksiaan. Sillä hänen syntinsä ulottuvat taivaaseen asti, ja Jumala on muistanut hänen vääryytensä.” Ilmestys 18:1–5.

Sanoma, joka on Jeesuksen Kristuksen ilmestys, esitetään ensimmäisessä, neljästoista, kahdeksannessatoista ja kahdennessakymmennessä toisessa luvussa. Tätä sanomaa merkitsee enkeli, joka Ilmestyskirjan ensimmäisessä ja viimeisessä viittauksessa tunnistetaan enkeli Gabrieliksi, ja sitten neljännessätoista ja kahdeksannessatoista luvussa sanoma esitetään vertauskuvallisesti enkelinä, joka lentää taivaalla tai laskeutuu alas taivaasta.

Luvussa kahdeksantoista taivaasta alas tulevaa enkeliä ennakoidaan jo aiemmin luvussa kymmenen, kun enkeli laskeutuu alas ja asettaa toisen jalkansa maan päälle ja toisen meren päälle. Tällä enkelillä on kirja, joka Johanneksen käsketään syödä ja joka tekee hänen suunsa makeaksi mutta vatsansa karvaaksi. Kirja, jonka Johannes syö, on sanoma, ja pienen kirjan edustama sanoma on vertauskuva Ilmestyskirjan kahdeksannentoista luvun enkelin sanomasta; siten sekin on kuvaus lopullisesta varoitussanomasta.

Meille kerrotaan, että Jumalan sanoma lähetettiin ja ilmaistiin enkelin välityksellä, ja kun tarkastelemme huolellisesti Ilmestyskirjassa kuvattavaa viimeistä varoitussanomaa, havaitsemme, että seitsemän kertaa enkeli ilmaisee tämän viimeisen varoitussanomaa. Ensimmäisessä ja viimeisessä tapauksessa kyseessä oli enkeli Gabriel. Sitten Ilmestyskirjan luvussa kymmenen näemme enkelin tulevan alas, pieni kirja kädessään. Ilmestyskirjan luvussa neljättoista esiintyy vielä kolme enkeliä, jotka kaikki edustavat viimeistä varoitussanomaa. Sitten Ilmestyskirjan luvussa kahdeksantoista on vielä toinen enkeli edustamassa aivan samaa viimeistä varoitussanomaa. Seitsemän viimeistä varoitussanomaa esitetään enkelien kautta. Ensimmäinen ja viimeinen ovat enkeli Gabriel, ja ensimmäisen ja viimeisen välissä olevat viisi enkeliä ovat vertauskuvallisia enkeleitä.

Tietenkin kullakin seitsemästä seurakunnasta on myös enkelinsä, mutta ne välittävät sanoman seurakunnille, kun taas viimeinen varoitussanoma, josta olemme puhuneet, on sanoma, jonka kuulijakuntaan kuuluu koko maailma.

Kutakin niistä seitsemästä profeetallisesta linjasta, jotka edustavat viimeistä varoitussanomaa, tulisi tarkoin arvioida ja sovittaa toisiinsa, mutta tässä vaiheessa haluan yksinkertaisesti määrittellä Alfa ja Oomegan peruseräpäätteen. Ensimmäinen kerta, jolloin jokin aihe mainitaan Jumalan sanassa, on tärkein viitekohta. Ensimmäinen kerta, jolloin ”siemen” mainitaan Raamatussa, on 1. Mooseksen kirjan 1:11:ssä, missä meille kerrotaan, että siemen tuottaisi ”lajinsa mukaan”. Siemenen ensimmäinen maininta korostaa, että sillä on tarvittava DNA lisääntyäkseen itsensä kaltaisena. Jeesus määritteli Jumalan Sanan siemeneksi.

Sinä päivänä Jeesus lähti huoneesta ja istuutui meren rannalle. Ja hänen luokseen kokoontui paljon kansaa, niin että hän astui veneeseen ja istuutui siihen; ja kaikki kansa seisoivat rannalla. Ja hän puhui heille paljon vertauksin sanoen:

Katso, kylväjä lähti kylvämään. Ja hänen kylväessään osa siemenistä putosi tien oheen, ja linnut tulivat ja söivät ne. Osa putosi kivisille paikoille, missä niillä ei ollut paljon maata, ja ne nousivat kohta oralle, koska maata ei ollut syvältä. Mutta auringon noustua ne paahtuivat, ja koska niillä ei ollut juurta, ne kuivuivat. Osa taas putosi orjantappuroihin, ja orjantappurat kasvoivat ja tukahduttivat ne. Mutta osa putosi hyvään maahan ja tuotti hedelmän, mikä sata-, mikä kuusikymmen-, mikä kolmikymmenkertaisen. Jolla on korvat kuulla, se kuulkoon.

Ja opetuslapset tulivat ja sanoivat hänelle: Miksi puhut heille vertauksin?

Hän vastasi ja sanoi heille: Teidän on annettu tuntea taivasten valtakunnan salaisuudet, mutta heidän ei ole annettu. Sillä jokaiselle, jolla on, annetaan, ja hänellä on oleva ylenpalttisesti; mutta siltä, jolla ei ole, otetaan pois sekin, mikä hänellä on. Sentähden minä puhun heille

vertauksin: koska he näkevin silmin eivät näe, ja kuulevin korvin eivät kuule, eivätkä ymmärrä. Ja heissä käy toteen Esaiaan ennustus, joka sanoo: Kuulemalla te kuulette ettekä ymmärrä, ja näkemällä te näette ettekä käsitä. Sillä tämän kansan sydän on paatunut, ja korvillaan he työläästi kuulevat, ja silmänsä he ovat sulkeneet, etteivät he näkisi silmillään ja kuulisi korvillaan ja ymmärtäisi sydämellään ja kääntyisi, niin että minä parantaisin heidät.

Mutta autuaat ovat teidän silmänne, sillä ne näkevät, ja teidän korvanne, sillä ne kuulevat. Sillä totisesti minä sanon teille: monet profeetat ja vanhurskaat miehet ovat halunneet nähdä sen, mitä te näette, eivätkä ole sitä nähneet, ja kuulla sen, mitä te kuulette, eivätkä ole sitä kuulleet.

Kuulkaa siis kylväjävertaus.

Kun joku kuulee valtakunnan sanan eikä ymmärrä sitä, niin paholainen tulee ja tempaa pois sen, mikä hänen sydämeensä oli kylvetty. Tämä on se, joka sai siemenen tien oheen.

Mutta se, joka kylvettiin kivikkoisiin paikkoihin, on se, joka kuulee sanan ja ottaa sen heti ilolla vastaan; mutta hänellä ei ole juurta itsessään, vaan hän kestää vain vähän aikaa; sillä kun ahdistus tai vaino nousee sanan tähden, hän heti lankeaa pois.

Mutta se, joka vastaanotti siemenen orjantappuroihin, on se, joka kuulee sanan; ja tämän maailman huolet ja rikkauden petollisuus tukahduttavat sanan, ja hänestä tulee hedelmätön.

Mutta se, joka kylvettiin hyvään maahan, on se, joka kuulee sanan ja ymmärtää sen; hän myös kantaa hedelmää ja tuottaa: toinen satakertaisesti, toinen kuusikymmenkertaisesti, toinen kolmikymmenkertaisesti. Matteus 13:1–23.

Siemen, joka on Jumalan sana, sisältää kaiken sen DNA:n, joka on tarpeen täydellisen kasvin tuottamiseksi. Jonkin aiheen ensimmäinen maininta Jumalan sanassa sisältää kaikki ne osatekijät, jotka siihen aiheeseen kuuluvat. Tämä tosiasia tunnetaan nimellä ”ensimmäisen maininnan sääntö”. Mitä tarkemmin tätä sääntöä tutkitaan, sitä varmemmaksi se osoittautuu.

Ennen kuin jatkamme Alfaa ja Omegaa koskevaa selitystämme sekä Jumalan Sanan määritelmää siemenenä, on syytä tarkastella juuri lainaamastamme Matteuksen kohdasta eräitä olennaisia näkökohtia Ilmestyskirjan tarkasteluamme varten. Kaikki profeetat puhuvat maailman lopusta.

”Jokainen muinaisista profeetoista puhui vähemmän omaa aikaansa kuin meidän aikaamme varten, niin että heidän profetoimisensa on voimassa meille. ’Mutta tämä kaikki tapahtui heille esikuviksi; ja se on kirjoitettu varoitukseksi meille, joille maailman aikojen loppu on tullut.’ 1 Korinttolaiskirje 10:11. ’Eivät he palvelleet itseään, vaan meitä niillä, jotka nyt ovat teille ilmoitetut niiden kautta, jotka ovat teille evankeliumia julistaneet taivaasta lähetetyssä Pyhässä Hengessä; joihin enkelit halajavat katsahtaa.’ 1 Pietarin kirje 1:12....”

”Raamattu on koonnut ja sitonut yhteen aarteensa tätä viimeistä sukupolvea varten. Kaikki Vanhan testamentin historian suuret tapahtumat ja juhlalliset toimitukset ovat toistuneet ja toistuvat seurakunnassa näinä viimeisinä päivinä.” Selected Messages, kirja 3, 338, 339.

Tämä katkelma esittää kolme todistajaa (Paavali, Pietari ja Ellen White), jotka todistavat siitä tosiasiasta, että kaikki profeetat puhuvat maailman lopusta, juuri siitä ajasta, jolloin Ilmestyskirjan

salaisuus avataan. Sen tähden Matteuksen evankeliumin kolmattatoista luvussa, kun Jeesus sanoi: ”autuaat ovat teidän silmänne, sillä ne näkevät, ja teidän korvanne, sillä ne kuulevat. Sillä totisesti minä sanon teille: monet profeetat ja vanhurskaat miehet ovat halunneet nähdä sitä, mitä te näette, eivätkä ole nähneet, ja kuulla sitä, mitä te kuulette, eivätkä ole kuulleet”, Hän ilmaisi saman autuuden, josta mainitaan Ilmestyskirjan ensimmäisen luvun kolmessa ensimmäisessä jakeessa.

Autuas se, joka lukee, ja autuaat ne, jotka kuulevat tämän profetian sanat ja ottavat vaarin siitä, mitä siihen on kirjoitettu; sillä aika on lähellä. Ilmestys 1:3.

Jeesus esitti vertauksen kylväjästä, ja sitten opetuslapset johdatetaan käymään keskusteluun hänen kanssaan tästä vertauksesta. Mutta ennen kuin heidät johdetaan vuorovaikutukseen Jeesuksen kanssa, hän lausui heille ja vielä tärkeämmin meille: ”Jolla on korvat kuulla, se kuulkoon.”

Jeesus esittää vertauksen ja päättää sen varoitukseen niitä varten, joilla on korvat kuulla. Sitten opetuslapset johdatetaan keskusteluun, jossa Jeesus käsittelee ainakin kolmea merkittävää ajatusta. Hän tekee eron kahden kuulijaluokan välillä ja viittaa näin tehdessään Jesajan kirjan kohtaan esittääkseen toisen todistuksen kahdesta kuulijaluokasta (sillä muistakaa, että kaikki tämä on asetettu niiden asiayhteyteen, jotka tahtovat kuulla). Kolmas ajatus, jonka hän tuo esiin kahden kuulijaluokan ja Jesajan kirjan toisen todistuksen lisäksi, on se tosiasia, että Jumalan Sana on siemen. Se tosiasia, että Jumalan Sana on siemen, kuuluu sen tähden siihen, mitä niiden, jotka kuulevat Jeesuksen Kristuksen ilmestyksen Ilmestyskirjan ensimmäisessä luvussa, tulee kuulla. Ensimmäisissä kolmessa jakeessa on kaksi kuulijaa, samoin kuin Matteuksen luvussa kolmetoista on kaksi kuulijaluokkaa. Matteuksen luku kolmetoista tuo yksinkertaisesti lisäymmärrystä niistä erilaisista tavoista, joilla ne, jotka kieltäytyvät kuulemasta, valitsevat olla kuulematta. Ja Jesajan todistus lisää vielä enemmän siihen sanomaan, joka meidän tulee kuulla.

Sinä vuonna, jona kuningas Ussia kuoli, minä näin myös Herran istuvan valtaistuimella, korkealla ja ylhäiseksi korotettuna, ja hänen vaippansa liepeet täyttivät temppelin. Sen yläpuolella seisoivat serafit; kullakin oli kuusi siipeä: kahdella hän peitti kasvonsa, kahdella hän peitti jalkansa, ja kahdella hän lensi. Ja toinen huusi toiselle ja sanoi: Pyhä, pyhä, pyhä on Herra Sebaot; kaikki maa on täynnä hänen kirkkauttaan. Ja oven kynnykset vapisivat huutajan äänestä, ja huone täyttyi savusta.

Silloin minä sanoin: Voi minua! minä hukun, sillä minä olen mies, jolla on saastaiset huulet, ja minä asun kansan keskellä, jolla on saastaiset huulet; sillä minun silmäni ovat nähneet Kuninkaan, Herraan Sebaotin.

Silloin yksi serafeista lensi minun luokseni, kädessään hehkuva hiili, jonka hän oli pihdeillä ottanut alttarilta. Ja hän kosketi sillä minun suutani ja sanoi: Katso, tämä on koskettanut sinun huuliasi; sinun pahat tekosi ovat poistettut, ja sinun syntisi sovitettu.

Sitten minä kuulin Herran äänen sanovan: Kenen minä lähetän, ja kuka menee meidän puolestamme? Niin minä sanoin: Tässä olen; lähetä minut.

Ja hän sanoi: Mene ja sano tälle kansalle: Kuulemalla kuulkaa, mutta älkää ymmärtäkö; näkemällä nähkää, mutta älkää käsittäkö. Paaduta tämän kansan sydän, tuki heidän korvansa ja

sulje heidän silmänsä, etteivät he näkisi silmillään ja kuulisi korvillaan ja ymmärtäisi sydämellään ja kääntyisi ja tulisi parannetuksi.

Silloin minä sanoin: Herra, kuinka kauaksi aikaa? Ja hän vastasi: Kunnes kaupungit ovat autioina ilman asukkaita ja talot ilman ihmisiä, ja maa on perin pohjin autio, ja Herra on vienyt ihmiset kauas pois, ja suuri hylkääminen on keskellä maata. Mutta siinä on vielä oleva kymmenes osa, ja se palaa, ja se tulee hävitettäväksi; niin kuin terebinttipuu ja niin kuin tammi, joiden kanto jää niihin, kun ne pudottavat lehtensä: niin pyhä siemen on oleva sen kanto. Jesaja 6:1–13.

Tämä Jesajan kohta on tietysti aivan hämmästyttävä siinä profeetallisten aiheiden syvyydessä, joita se käsittelee. Monia näistä aiheista on toistuvasti käsitelty Habakkukin tauluissa, joten tiivistämme yksinkertaisesti ne kohdan seikat, jotka tukevat tarkasteluamme siitä, että Jeesus viittasi sanaansa siemenenä.

On vahvistettu, että Jesaja tässä kohdassa edustaa profeettaa ja siten Jumalan kansaa lopun aikana. Vielä tärkeämpää meidän näkökulmastamme on, että Jesaja edustaa kansaa, joka eli synnissä samalla, kun se toimi Jumalan seurakunnan piirissä. Ennen kuin Jesaja sai ilmestyksen Jumalan kirkkaudesta, hän ei tunnistanut omaa syntisyyttään. Hän oli laodikealainen, hän oli sokea.

”Jesaja oli tuominnut toisten synnin; mutta nyt hän näkee itsensä alttiina samalle tuomiolle, jonka hän oli julistanut heidän ylleen. Hän oli tyytynyt kylmään, elottomaan ulkonaiseen menoon Jumalan palvonnassaan. Hän ei ollut tätä ymmärtänyt, ennen kuin hänelle annettiin näky Herrasta. Kuinka vähäisiltä hänen viisautensa ja lahjansa nyt näyttivätkään, kun hän katseli pyhäkön pyhyyttä ja majesteettisuutta. Kuinka kelvoton hän olikaan! kuinka sopimaton pyhään palvelukseen! Hänen näkemyksensä itsestään voitaisiin ilmaista apostoli Paavalin sanoin: ’Minä viheliäinen ihminen, kuka pelastaa minut tästä kuoleman ruumiista?’”

”Mutta helpotus lähetettiin Jesajalle hänen ahdistuksessaan. ’Silloin lensi yksi serafeista minun luokseni, kädessään hehkuva hiili, jonka hän oli ottanut pihdeillä alttarilta. Ja hän kosketti sillä minun suutani ja sanoi: Katso, tämä on koskettanut sinun huuliasi; niin on sinun pahat tekosi poistettu ja sinun syntisi sovitettu.’ Jesaja 6:6, 7.”

Jesajalle annettu näky kuvaa Jumalan kansan tilaa viimeisinä päivinä. Heillä on etuoikeus nähdä uskossa se työ, joka etenee taivaallisessa pyhäkössä. ”Ja Jumalan temppeli taivaassa avattiin, ja hänen temppelissään nähtiin hänen liittonsa arkki.” Kun he katsovat uskossa kaikkeinpyhimpään ja näkevät Kristuksen työn taivaallisessa pyhäkössä, he käsittävät olevansa kansa, jolla on saastaiset huulet — kansa, jonka huulet ovat usein puhuneet turhuutta ja jonka lahjoja ei ole pyhitetty eikä käytetty Jumalan kunniaksi. Hyvin voivat he vaipua epätoivoon verratessaan omaa heikkouttaan ja arvottomuuttaan Kristuksen kirkkaan luonteen puhtauteen ja suloisuuteen. Mutta jos he Jesajan tavoin ottavat vastaan sen vaikutuksen, jonka Herra tarkoittaa sydämessä synnyttäväksi, jos he nöyrtävät sielunsa Jumalan edessä, heille on toivoa. Lupauksen kaari on valtaistuimen yllä, ja se työ, joka tehtiin Jesajan hyväksi, tehdään heissä. Jumala vastaa anomuksiin, jotka nousevat murtuneesta sydäimestä.

"Tämän Jumalan suuren ja juhlallisen työn tarkoituksena on koota lyhteet taivaalliseen aittaan; sillä maa on täyttyvä Herran kirkkaudella. Älköön siis kukaan masentuko nähdessään vallitsevan jumalattomuuden ja kuullessaan saastaisilta huulilta lähtevää puhetta. Kun pimeyden vallat asettuvat taistelujärjestykseen Jumalan kansaa vastaan; kun Saatana kokoaa joukkonsa viimeistä suurta taistelua varten ja hänen voimansa näyttää suurelta ja miltei ylivoimaiselta, [silloin] selkeä näky jumalallisesta kirkkaudesta, valtaistuimesta, korkeasta ja ylhäiseksi korotetusta, lupauksen kaaren kattamana, tuo lohdutusta, varmuutta ja rauhaa." Review and Herald, December 22, 1896.

Näky ”esittää Jumalan kansan tilan viimeisinä päivinä”. Jumalan kansa viimeisinä päivinä on laodikealaisia.

Ja Laodikean seurakunnan enkelille kirjoita: Näin sanoo Aamen, se uskollinen ja totinen todistaja, Jumalan luomakunnan alku: Minä tiedän sinun tekosi: sinä et ole kylmä etkä palava. Kunpa olisit kylmä tai palava! Sentähden, koska olet penseä etkä kylmä etkä palava, minä olen oksentava sinut suustani ulos. Sillä sinä sanot: Minä olen rikas, olen rikastunut enkä mitään tarvitse; etkä tiedä, että juuri sinä olet viheliäinen ja kurja ja köyhä ja sokea ja alaston. Minä neuvon sinua ostamaan minulta tullessa koeteltua kultaa, että rikastuisit, ja valkeat vaatteet, että niihin pukeutuisit eikä alastomuutesi häpeä näkyisi, ja silmävoidetta voidellaksesi silmäsi, että näkisit.

Kaikkia niitä, joita minä rakastan, minä nuhtelen ja kuritan; ahkeroi siis ja tee parannus. Katso, minä seison ovella ja kolkutan; jos joku kuulee minun ääneni ja avaa oven, minä käyn sisälle hänen luokseen ja aterioitsen hänen kanssaan, ja hän minun kanssani. Sen, joka voittaa, minä annan istua kanssani valtaistuimellani, niin kuin minäkin olen voittanut ja istunut Isäni kanssa hänen valtaistuimelleen.

Jolla on korva, se kuulkoon, mitä Henki seurakunnille sanoo. Ilmestys 3:14–22.

Laodikean seurakunnalle osoitettu sanoma on järjestyttävä nuhde, ja se soveltuu Jumalan kansaan nykyisenä aikana.

“Ja Laodikean seurakunnan enkelille kirjoita: Näin sanoo Aamen, uskollinen ja totinen Todistaja, Jumalan luomakunnan alku; minä tiedän sinun tekosi, ettet ole kylmä etkä palava: kunpa olisit kylmä tai palava. Niinpä, koska olet penseä etkä kylmä etkä palava, minä olen oksentava sinut suustani. Sillä sinä sanot: Minä olen rikas, olen rikastunut enkä mitään tarvitse; etkä tiedä, että juuri sinä olet viheliäinen ja kurja ja köyhä ja sokea ja alaston.”

”Herra osoittaa tässä meille, että sanoma, joka Hänen kutsumiensa palvelijoiden on vietävä Hänen kansalleen varoitukseksi, ei ole rauhan ja turvallisuuden sanoma. Se ei ole ainoastaan teoreettinen, vaan käytännöllinen kaikilta osin. Jumalan kansa kuvataan laodikealaisille osoitetussa sanomassa lihallisen turvallisuuden tilassa olevaksi. He ovat huolettomia ja uskovat olevansa hengellisten saavutustensa puolesta korotetussa asemassa. ”Koska sinä sanot: Minä olen rikas, olen rikastunut enkä mitään tarvitse; etkä tiedä, että juuri sinä olet viheliäinen ja kurja ja köyhä ja sokea ja alaston.”

”Mikä suurempi petos voi tulla ihmismielten ylle kuin luottamus siihen, että he ovat oikeassa, vaikka ovat kokonaan väärässä! Tosi Todistajan sanoma löytää Jumalan kansan surullisessa petoksessa, kuitenkin rehellisenä tuossa petoksessa. He eivät tiedä, että heidän tilansa on Jumalan silmissä surkea. Vaikka ne, joille sanoma on osoitettu, imartelevat itseään ajatuksella, että he ovat korkeassa hengellisessä tilassa, Tosi Todistajan sanoma murtaa heidän turvallisuutensa järkyttävällä julistuksella heidän todellisesta hengellisestä sokeudestaan, köyhyydestään ja kurjuudesta. Todistus, niin viiltävä ja ankara, ei voi olla erehdys, sillä puhuja on Tosi Todistaja, ja Hänen todistuksensa täytyy olla oikea.

”Niiden, jotka tuntevat olevansa turvallisissa saavutuksissaan ja uskovat olevansa rikkaita hengellisessä tiedossa, on vaikea ottaa vastaan sanomaa, joka julistaa, että he ovat petettyjä ja tarvitsevat jokaista hengellistä armoa. Pyhittämätön sydän on ’petollisempi kaikkea muuta ja parantumattoman paha’. Minulle näytettiin, että monet imartelevat itseään ajatellen olevansa hyviä kristittyjä, vaikka heillä ei ole ainoatakaan valonsädettä Jeesukselta. Heillä ei ole itsellään elävää kokemusta jumalallisesta elämästä. He tarvitsevat syvän ja perinpohjaisen itsensä alentamisen työn Jumalan edessä, ennen kuin he tuntevat todellisen tarpeensa vakavaan, hellittämättömään ponnisteluun saadakseen omakseen Hengen kalliit armolahjat.” Testimonies, osa 3, 252, 253.

Kun Jesaja oli kääntynyt pois laodikealaisesta tilastaan, hän tarjoutui viemään viimeisen varoitussanoman maailmalle. Kuudennen luvun kolmas jae yhdistää Jesajan profeetallisen historian Ilmestyskirjan kahdeksannentoista luvun profeetalliseen historiaan, jolloin enkeli laskeutuu alas ja valaisee maan kirkkaudellaan.

Ja tämän jälkeen minä näin erään toisen enkelin tulevan alas taivaasta; hänellä oli suuri valta, ja maa valkeni hänen kirkkaudestaan. Ilmestyskirja 18:1.

Jesaja edustaa Jumalan kansaa sinä aikana, jolloin Ilmestyskirjan kahdeksannentoista luvun enkeli laskeutuu alas, sillä kun hänet vietiin taivaalliseen pyhäkköön, hän kuuli serafien julistavan: ”Pyhä, pyhä, pyhä on Herra Sebaot; kaikki maa on täynnä hänen kirkkauttaan.” Jesaja, samoin kuin Johannes Ilmestyskirjassa, edustaa Jumalan kansaa, joka julistaa viimeisen varoitussanoman. Johannes kutsui Jumalan kansaa ”jäännökseksi”, ja Jesaja viittasi siihen nimityksellä ”kymmenesosa” eli kymmenys. Heprean juurisana merkitsee ”maksaa kymmenykset”.

Profeetallinen kysymys ”kuinka kauan?”, jonka Jesaja esitti, esitetään toistuvasti Jumalan sanassa (ja lyhyiden vuoksi vastaus kysymykseen ”kuinka kauan?” on, että se merkitsee kansallisen sunnuntailain voimaantumista Yhdysvalloissa). Ellen Whiten mukaan tuona aikana ”national apostasy will be followed by national ruin”, ja Jesajan mukaan se on silloin, kun ”kaupungit ovat hävitetyt, asukkaita vailla, ja talot ihmisistä tyhjät, ja maa on perin pohjin autio, ja Herra on vienyt ihmiset kauas pois, ja suuri hylkääminen on keskellä maata”. ”Suuri hylkääminen keskellä maata” on Danielin 11:41:n mukaan ne ”monet”, jotka kukistetaan sunnuntailain aikana. Nämä ovat Jesajan kuudennen luvun ja Matteuksen kolmattatoista luvun henkilöt, joilla on silmät, mutta eivät näe, ja korvat, mutta eivät kuule, sekä myös ne Ilmestyskirjan kolmannessa luvussa mainitut, jotka kieltäytyvät Laodikean seurakunnalle annetusta neuvosta.

Hän tunkeutuu myös ihanaan maahan, ja monet maat kukistuvat; mutta nämä pelastuvat hänen kädestään: Edom ja Moab sekä ammonilaisten pääosa. Daniel 11:41

Jesajalla oli näky Jeesuksesta Kristuksesta Hänen pyhäkössään, samoin kuin Johanneksella Ilmestyskirjassa. Jesaja edustaa ”kymmenesosaa” eli kymmenystä, joka ”palajaa” ja ”on syötävä” puuna. Heprean sana, joka on käännetty sanalla ”syötävä”, merkitsee tulen kuluttamaksi tulemista. Kuitenkin ”kymmenesosalla” on heissä ”ydin”, jota tuli ei kuluta. Ilmeisesti yhdeksällä kymmenesosalla ei ollut tuota ydintä? Tuli, joka kuvataan terebinttipuun ja tammen syöväksi ja kuluttavaksi, on liiton Enkeliin tuli, joka Malakian kirjassa tulee äkisti temppeliinsä.

Katso, minä lähetän sanansaattajani, ja hän valmistaa tien minun eteeni; ja Herra, jota te etsitte, on äkisti tuleva temppeliinsä, liiton sanansaattaja, jota te halajatte: katso, hän on tuleva, sanoo Herra Sebaot.

Mutta kuka kestää hänen tulemisensa päivän, ja kuka pysyy pystyssä, kun hän ilmestyy? Sillä hän on kuin sulattajan tuli ja kuin vaatteidenvalkaisijain saippua. Ja hän istuu sulattajana ja hopean puhdistajana; ja hän puhdistaa Leevin pojat ja puhdistaa heidät niin kuin kullan ja hopean, että he toisivat Herralle vanhurskaudessa uhrilahjan. Silloin Juudan ja Jerusalemin uhrilahja on oleva Herralle otollinen niin kuin muinaisina päivinä, niin kuin entisinä vuosina. Malakia 3:1–4.

Jesajan kymmenes osa (joka on kymmenys) on myös Malakian ”vanhurskaudessa annettu uhri”. Malakian uhri on Jumalan kansa, jota edustavat ”Leevin pojat”, jotka puhdistetaan tulella tuottamaan ”vanhurskaudessa annettu uhri”, ja ne, jotka Jesajan todistuksessa ”syödään” tulella, ovat se kymmenes osa eli kymmenys.

Sen Jumalan armon mukaan, joka minulle on annettu, olen taitavana rakentajamestarina laskenut perustuksen, ja toinen rakentaa sille. Mutta katsokoon kukin, kuinka hän sille rakentaa. Sillä muuta perustusta ei kukaan voi laskea kuin sen, mikä laskettu on, ja se on Jeesus Kristus. Mutta jos joku rakentaa tälle perustukselle kultaa, hopeaa, jalokiviä, puita, heinää, olkia, niin kunkin teko on tuleva ilmeiseksi; sillä se päivä on sen näyttävä, koska se ilmestyy tulessa; ja tuli on koetteleva, millainen kunkin teko on. 1. Korinttolaiskirje 3:10–13.

Paavali julistaa tässä, että jokaisen ihmisen teot tulevat paljastetuiksi ”tulessa”. Malakiassa tuli polttaa pois kuonan. Jesajassa ”kymmenesosan” puhdistuminen tapahtuu ”kun” ne pudottavat lehtensä. Lehdet ovat kätketyn synnin, teeskentelyn ja omavaltaisen uhkarohkeuden vertauskuva, kuten Aadamin ja Eevan todistus osoittaa.

Jesajan ”kymmenyksellä” on itsessään olemus, jota ei voida polttaa pois, ja tuo olemus on ”pyhä siemen”. Heissä on Kristus, kirkkauden toivo. Jesaja on itse ”pyhä siemen” ja myös se ”kymmenes”, jonka hän yksilöi. Sekä ”pyhä siemen” että ”kymmenes” palaavat laodikealaisesta tilasta filadelfialaiseen tilaan Jeesuksen Kristuksen ilmestyksen kautta Hänen pyhäkössään.

Näky Jumalan kirkkaudesta, joka saa Jesajan huutamaan, että hän on menehtynyt, että hän on saastainen ihminen ja syntinen, joka tarvitsee anteeksiantoa, tapahtuu taivaallisessa pyhäkössä silloin, kun puut pudottavat lehtensä. Sana ”pudottaa” merkitsee ”heittää ulos” tai ”hakata puu

maahan”. Tässä kuvataan Laodikean ulosheittämistä. ”Kymmenesosa” eli jäännös käy läpi Malakian liiton Sanansaattajan aikaansaaman puhdistavan ”tulen”, niin että heidän inhimilliset tekonsa hengellisesti palavat pois ja jäljelle jää vain ”ydin”, jota ei voida polttaa pois ja joka on ”Pyhä Siemen”. Ne, jotka kieltäytyvät kuulemasta, heitetään pois kuin kuolleet kuivat lehdet, tai syljetään ulos Herran suusta.

Jeesus on Pyhä Siemen, ja siemenessä on kaikki tarvittava perimä tuottamaan koko kasvin. Jumalan Sana on siemen, ja sen tähden jonkin asian ensimmäinen maininta Jumalan Sanassa sisältää kaiken sen tiedon, joka on tarpeen saattamaan tuo aihe täydelliseen kypsyyteen uskovassa, jos se ymmärretään oikein.

Jesajan kuudes luku osoittaa kansan, joka ei ”kuule” aikana, jolloin SINUN TÄYTYYY kuulla, jotta sinua siunattaisiin Jeesuksen Kristuksen ilmestyksen sanomalla. Se kansa, johon Jeesus viittasi, oli Jumalan valittu kansa; he olivat Hänen vaimonsa, he olivat Hänen liittokansansa, he olivat muinainen Israel.

Muinainen Israel eli ensimmäinen Israel on esikuva nykyajan Israelista eli viimeisestä Israelista. Jumalan kansa maailman lopussa on seitsemännen päivän adventistit, Hänen valittu kansansa, Hänen vaimonsa, Hänen liittokansansa — nykyajan Israel. Jesajan historian todistus yhdessä Kristuksen historian kanssa antaa kaksi todistajaa, jotka vahvistavat, että maailman lopussa seitsemännen päivän adventismi tulee olemaan kadotetussa ja pelastumattomassa ”tilassa”, jota Laodikealle osoitettu sanoma edustaa.

He eivät todellisuudessa ole pelastumattomissa, vaan pelastumattomia ainoastaan laodikealaisessa tilassaan, niin kuin Jesaja oli ennen kokemustaan ja niin kuin olivat juutalaiset Kristuksen historian aikana.

Yksi niistä asioista, jotka laodikealaisen on ”kuultava”, on vertaus kylväjästä. Hänen on ”kuultava” siinä vertauksessa, että Jumalan Sana on ”siemen”, pyhä siemen. Kun tämä on ”kuultu”, silloin lasketaan perustus, joka alkaa avata Ilmestyskirjan salattua sanomaa, sillä tuo sanoma kätkeytyy syvälliseen ymmärrykseen siitä, että Jeesus on Alfa ja Omega, Ensimmäinen ja Viimeinen, Alku ja Loppu. Ymmärtää lopun suhde alkuun sisältää sen ymmärtämisen, että Jeesus on Sana, ja Hän on Siemen.

Alussa oli Sana, ja Sana oli Jumalan tykönä, ja Sana oli Jumala. Hän oli alussa Jumalan tykönä. Kaikki on saanut syntynsä hänen kauttaan, ja ilman häntä ei ole syntynyt mitään, mikä syntynyt on. Hänessä oli elämä, ja elämä oli ihmisten valkeus. Ja valkeus loistaa pimeydessä, eikä pimeys käsittänyt sitä. Johannes 1:1–5.

Abrahamille ja hänen siemenelleen annettiin lupaukset. Ei sanota: ”ja siemenille”, niin kuin monista, vaan niin kuin yhdestä: ”ja sinun siemenellesi”, joka on Kristus. Galatalaiskirje 3:16.

Ymmärtääkseen suhteen lopun ja alun välillä on ymmärrettävä ”ensimmäisen maininnan sääntö”. Ensimmäisen maininnan sääntö osoittaa, että aiheen alku on sitä koskevista viittauksista tärkein, sillä se sisältää koko kertomuksen, koska Jumalan Sanana se on siemen. Viimeinen viittaus on tärkeässä toinen siinä mielessä, että juuri siellä kertomuksen kaikki osatekijät sidotaan yhteen

niin, ettei mitään jää avoimeksi. Mutta aiheen keskivaiheen viittaukset antavat kertomukselle voiman ja selkeyden, ja siinä mielessä keskikohta on yhtä olennainen kuin alku tai loppu.

Tästä aiheesta olisi paljon muutakin käsiteltävää, mutta palatessamme Matteuksen evankeliumin kolmanteentoista lukuun voimme panna merkille, että Jeesus erotti toisistaan kaksi ihmisryhmää: ne, jotka kuulevat, ja ne, jotka eivät kuule. Hän osoittaa, että on useampi kuin yksi tapa olla kuulematta, mutta lausuu sitten siunauksen niiden ylle, jotka kuulevat.

Mutta autuaat ovat teidän silmänne, sillä ne näkevät, ja teidän korvanne, sillä ne kuulevat. Sillä totisesti minä sanon teille: monet profeetat ja vanhurskaat miehet ovat halunneet nähdä sitä, mitä te näette, eivätkä ole sitä nähneet, ja kuulla sitä, mitä te kuulette, eivätkä ole sitä kuulleet. Kuulkaa siis kylväjävertaus. Matteus 13:16–18.

Profeetallisesti tämä ”siunaus” on siis täsmälleen sama siunaus kuin Ilmestyskirjan 1:3:ssa:

Autuas se, joka lukee, ja autuaat ne, jotka kuulevat tämän profetian sanat ja ottavat vaarin siitä, mitä siihen on kirjoitettu; sillä aika on lähellä.

Jeesuksen viittaus Matteuksen evankeliumin kolmennessatoista luvussa Jesajan kuudenteen lukuun yhdessä Ellen Whiten kirjoitusten kanssa vahvistaa, että maailman lopussa nähdään ja kuullaan asioita, jotka olivat niin valtavia, että monet vanhurskaat miehet ja profeetat halusivat elää siinä ajanjaksossa, jolloin viimeinen varoitussanoma oli määrä avata sineteistään ja jolloin ihmiset silloin ”näkisivät” ja ”kuulisivat” ne.

Johannesta käskettiin luvussa kymmenen sinetöimään se, mitä ”Seitsemän ukkosenjylinää” puhui, ja luvussa kaksikymmentäkaksi annetaan julistus: ”Älä sinetöi tämän kirjan profetian sanoja, sillä aika on lähellä.” Seuraava jae osoittaa ihmisen koetusajan päättymisen. Välittömästi ennen koetusajan päättymistä annetaan julistus avata ”Seitsemän ukkosenjylinää”, joka on ainoa Ilmestyskirjan kohta, joka siihen aikaan on sinetöity. ”Seitsemästä ukkosenjylinästä” meille ilmoitetaan, että ne edustavat adventismin alkua ja loppua.

”Johannekselle annettu erityinen valo, joka ilmaistiin seitsemässä ukkosenjylinässä, oli kuvaus tapahtumista, jotka toteutuisivat ensimmäisen ja toisen enkelin sanoman aikana....”

”Sen jälkeen kun nämä seitsemän ukkosenjylinää olivat antaneet äänensä kuulua, Johannes saa, samoin kuin Daniel pienen kirjan suhteen, tämän käskyn: ’Sinetöi se, mitä ne seitsemän ukkosenjylinää puhuivat.’ Nämä liittyvät tuleviin tapahtumiin, jotka tullaan ajallaan ilmoittamaan.” The Seventh-day Adventist Bible Commentary, volyymi 7, 971.

Seitsemän ukkosenjylinää edustavat adventismin alkuvaiheen tapahtumia ensimmäisen ja toisen enkelin sanoman historiassa, vuodesta 1798 aina 22. lokakuuta 1844 saakka, ja samassa edellä mainitussa artikkelissa meille ilmoitetaan, että seitsemän ukkosenjylinää ”liittyvät tuleviin tapahtumiin, jotka paljastetaan järjestyksessään”. Adventismin alkuhistoria havainnollistaa adventismin loppua, sillä Jeesus Kristus, Alfa ja Omega, asettaa allekirjoituksensa koko adventismin historian ylle, sillä se on yhtä pyhä historia kuin muinaisen Israelin historia oli.

Jeesuksen mukaan Matteuksen evankeliumin kolmannessatoista luvussa nämä tapahtumat ovat sitä, mitä profeetat halusivat nähdä ja minkä tuntemisesta opetuslapset olivat autuaita. Nämä opetuslapset edustavat Jumalan kansaa maailman lopussa, joka on autuas siitä, mitä se näkee ja kuulee. Se, mitä he näkevät ja kuulevat, on Jeesuksen Kristuksen ilmestyksen sanoma, jota edustaa myös seitsemän ukkosenjylinän sanoma; tämä puolestaan edustaa sekä milleriläistä historiaa että sadan neljänkymmenenneljän tuhannen historiaa.

“Kaikki sanomat, jotka annettiin vuosina 1840–1844, on nyt esitettävä voimallisesti, sillä on monia ihmisiä, jotka ovat kadottaneet suuntansa. Sanomien tulee mennä kaikkiin seurakuntiin.

Kristus sanoi: ”Autuaat ovat teidän silmänne, sillä ne näkevät, ja teidän korvanne, sillä ne kuulevat. Sillä totisesti minä sanon teille: monet profeetat ja vanhurskaat miehet ovat halunneet nähdä sitä, mitä te näette, eivätkä ole sitä nähneet, ja kuulla sitä, mitä te kuulette, eivätkä ole sitä kuulleet” [Matthew 13:16, 17]. Autuaat ovat ne silmät, jotka näkivät sen, mikä nähtiin vuosina 1843 ja 1844.

”Sanoma annettiin. Eikä sanoman toistamisessa tulisi olla mitään viivytystä, sillä aikojen merkit täytyvät; päättävä työ on tehtävä. Suuri työ tehdään lyhyessä ajassa. Pian Jumalan määräyksestä annetaan sanoma, joka paisuu suureksi huudoksi. Silloin Daniel on seisova osassaan antaakseen todistuksensa.” Manuscript Releases, osa 21, 437.

Ellen White yksilöi sen historian, jonka Kristus yksilöi historiaksi, jota vanhurskaat miehet halusivat nähdä, Milleriläisten historiaksi vuodesta 1840 vuoteen 1844, ja sanoo sitten, että ”Jumalan määräämänä annetaan pian sanoma, joka paisuu suureksi huudoksi.” ”Suuri huuto” symboloi kolmannen enkelin viimeistä varoitusta, ja kun tuo sanoma annetaan, se toistaa adventismin alun historian. Viimeinen varoitussanoma on ne ”sanomat”, joiden tulee ”mennä kaikkiin seurakuntiin”, ja kaikkien ”vuosina 1840–1844 annettujen sanomien tulee nyt tulla voimallisesti esitetyiksi.”

Alfa ja Omega havainnollistaa lopun alun avulla. Ellen White toteaa, että ”sanomien tulee mennä kaikkiin seurakuntiin”, ja Jeesus sanoi Johannekselle: ”Minä olen Alfa ja Omega, ensimmäinen ja viimeinen; ja mitä näet, kirjoita kirjaan ja lähetä niille seitsemälle seurakunnalle, jotka ovat Aasiassa: Efesoon ja Smyrnaan ja Pergamoon ja Tyatiraan ja Sardeeseen ja Filadelfiaan ja Laodikeaan.”

Vuosien 1840–1844 sanomat ovat osa sitä, mikä on lähetettävä seurakunnille.